

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 81.398 van 28 juni 1999
in de zaak A. 61.969/VII-16.088**

In zake : Francis RAEMAEKERS
die woonplaats kiest bij
Advocaat F. DE WILDEMAN,
kantoor houdende te EVERGEM,
Lovendonk 4

tegen :

het Rijksinstituut voor Ziekte- en Invalidi-
teitsverzekering (RIZIV).

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Francis RAEMAEKERS op 20 januari 1995 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van 22 november 1994 van de Nederlandstalige Commissie van beroep, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige controle van het Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering, waarbij zijn beroep tegen de beslissing van 5 januari 1994 van de Beperkte Kamer niet ontvankelijk wordt verklaard;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op de beschikking van 26 maart 1997 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 21 april 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 20 mei 1999;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat F. DE WILDEMAN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van Adjunct-adviseur E. DIMMOCK, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat verzoeker in 1972 het diploma van kinesitherapeut behaalt aan het Stedelijk Instituut voor Paramedische Beroepen te Gent; dat hij een praktijk heeft in Ertvelde; dat hij in 1983 een opleiding volgt bij "REDEBIA, Association pour la recherche et le développement de la biologie informatique et de la magnétothérapie" in Parijs; dat hij sindsdien nog uitsluitend magnotherapie beoefent als kinesitherapeutische behandeling; dat er, op basis van het gerucht dat hij aan "handoplegging" zou doen, een vooronderzoek wordt gestart naar de wijze waarop dergelijke prestaties worden voorgeschreven en aan het RIZIV worden aangerekend; dat het Comité van de Dienst voor geneeskundige controle in zijn zitting van 23 augustus 1991 besluit, om, op basis van de gegevens

van het vooronderzoek, een volledig onderzoek te laten uitvoeren; dat in meerdere verzekeringsinstellingen de getuigschriften voor verstrekte hulp over de periode van augustus 1989 tot begin 1991 worden opgezocht; dat 26 verzekerden en 3 voorschrijvende artsen worden ondervraagd; dat verzoeker zesmaal wordt verhoord; dat hem twee pro-justitia's worden toegezonden; dat het Comité van de Dienst voor geneeskundige controle na kennisname van de uitslag van het onderzoek, in zijn zitting van 30 oktober 1992 beslist, om het dossier ten laste van verzoeker naar de Beperkte Kamer te verwijzen; dat op basis van het samengesteld dossier, aan verzoeker voor de periode van augustus 1989 tot augustus 1991 de volgende inbreuken op de Z.I.V.-wetgeving ten laste worden gelegd :

"I. Ten onrechte aanrekenen van nomenclatuurnummers 50 531 5 M 17,5 vóór 01/01/1991 en 51 001 6 M 19,5 of 51 141 6 vanaf 01/01/1991

50 531 5 : individuele kinesitherapiezitting met een gemiddelde globale duur van dertig minuten die verscheidene verstrekkingen omvat waaronder ten minste revalidatie door beweging en manuele massage M 17,5. 51 001 6 of 51 141 6 individuele kinesitherapiezitting waarbij de persoonlijke betrokkenheid van de kinesitherapeut, per individuele rechthebbende, een gemiddelde globale duur van dertig minuten bedraagt en die verscheidene verstrekkingen omvat, waaronder massagetechnieken en revalidatie door beweging (oefeningen, actieve/passieve mobilisatie, actieve/passieve bewegingen) hetzij relaxatietherapie, hetzij psychomotoriek ... M 19,5.

A. 50 531 5 en 51 001 6 en 51 141 6 werden volgens artikel 7 § 1 van de nomenclatuur niet als zodanig uitgevoerd, er was noch manuele massage, noch revalidatie door beweging.

Ten onrechte aanrekenen van 319 x 50 531 5 M 17,5 of 51 001 6 - 51 141 6 M 19,5.

B. 1. 50 531 5 en 51 001 6 en 51 141 6 niet als zodanig uitgevoerd volgens artikel 7 § 1 van de nomenclatuur, er was geen massage.

Ten onrechte aanrekenen van 274 x 50 531 5 M 17,5 of 51 001 6 - 51 141 6 M 19,5.

B. 2. 50 531 5 en 51 001 6 werd niet als zodanig uitgevoerd volgens artikel 7 § 1 van de nomenclatuur.

188 gevallen met ten onrechte aanrekenen van 4.513 x 50 531 5 M 17,5 of 51 001 6 - 51 141 6 M 19,5.

II. Het zich niet schikken naar het geneeskundig voorschrift. Inbreuk op artikel 132 van het Konink-

lijk Besluit van 4 november 1963 tot uitvoering van de wet van 9 augustus 1963 tot instelling en organisatie van een regeling voor verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering.

In alle gevallen werd massage voorgeschreven en niet uitgevoerd.

Vastgesteld in 199 gevallen";

dat bij beslissing van 5 januari 1994 de Beperkte Kamer, de verzekeringsinstellingen het verbod oplegt om gedurende een periode van één jaar tegemoet te komen in de kosten van de geneeskundige verstrekkingen die door verzoeker zullen worden verleend; dat deze beslissing met een aangetekende brief van 25 februari 1994 hem ter kennis wordt gebracht; dat Mr. G. HANEGREEFS op 11 maart 1994 namens verzoeker hoger beroep aantekent tegen de beslissing van de Beperkte Kamer; dat verzoeker op 5 september 1994 wordt opgeroepen om op 27 september 1994 voor de commissie van beroep te verschijnen; dat Mr. VAN LANGENDONCK, namens Mr. HANEGREEFS die ziek is, op de zitting van 27 september 1994 om uitstel verzoekt; dat de commissie geen uitstel wenst toe te staan en beslist de zaak onmiddellijk te behandelen; dat Mr. VAN LANGENDONCK hierop de zitting verlaat en verzoeker persoonlijk zijn verdediging waarneemt; dat de commissie op 22 november 1994 de thans bestreden beslissing neemt, waarbij het hoger beroep van verzoeker als niet ontvankelijk wordt afgewezen; dat de beslissing op de volgende redengeving steunt :

"Overwegende dat het Koninklijk Besluit van 4 november 1963 tot uitvoering van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, artikel 249 § 1 stipuleert dat het hoger beroep bij een in artikel 246 ingestelde commissie wordt gedaan met een gemotiveerde en ondertekende akte welke binnen vijftien dagen na de kennisgeving van de bestreden beslissing ter post aangetekend aan de Commissie wordt verzonden;

Overwegende dat het verzoekschrift van de heer RAEMAEKERS geenszins gemotiveerd was zoals gesteld door artikel 249 § 1 van het Koninklijk Besluit van 4 november 1963, zodat het hoger beroep van appellant als niet ontvankelijk dient te worden verklaard";

2. Over de gegrondheid van het beroep.

Overwegende dat verzoeker in het tweede middel, tweede onderdeel aanvoert dat de commissie van beroep nagelaten heeft te statueren omtrent het bij conclusie gevraagde en gestaafde verzoek tot uitstel;

Overwegende dat de verwerende partij hierop antwoordt dat op het zittingsblad uitdrukkelijk melding werd gemaakt van het feit dat er geen uitstel werd toegestaan en dat de zaak op de zitting weerhouden werd, dat de commissie van beroep deze beslissing nam, aangezien er geen gegronde redenen waren om het uitstel toe te staan en dat een goede rechtsbedeling niet in het gedrang kwam door de zaak onmiddellijk te behandelen;

Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord stelt dat het zittingsblad geen motivering bevat nopens het niet-verlenen van het gevraagde uitstel, dat de commissie aldus nergens een reden opgeeft voor de weigering van het uitstel, terwijl de Advocaat van verzoeker nochtans plausibele gezondheidsredenen aanvoerde, dat op het zittingsblad enkel de beslissing van de commissie van beroep werd genoteerd, zonder meer;

Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie voorhoudt dat de bestreden beslissing steunt op de vaststelling dat de beroepsakte van verzoeker niet gemotiveerd is, zoals uitdrukkelijk wordt vereist door artikel 249, § 1, van het koninklijk besluit van 4 november 1963 tot uitvoering van de wet tot instelling en organisatie van een regeling voor verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering, gecoördineerd op 14 juli 1994, dat de motivering van het verzoekschrift tot hoger beroep een substantieel vormvereiste is, zodat de Commissie van Beroep dan ook

slechts de onontvankelijkheid van het beroep kon vaststellen, dat het toestaan van het gevraagde uitstel teneinde verzoekers raadsman alsnog te laten pleiten, aan deze onontvankelijkheid niets had kunnen verhelpen, dat verzoeker geen belang heeft bij het aanvoeren van dit middel;

Overwegende dat artikel 249, § 1, van voornoemd koninklijk besluit van 8 november 1963 als volgt luidt:

"Het hoger beroep bij een in artikel 246 ingestelde commissie wordt gedaan bij gemotiveerde en ondertekende akte welke binnen vijftien dagen na de kennisgeving van de bestreden beslissing ter post aangetekend aan de commissie wordt gezonden.

Het hoger beroep werkt schorsend.";

Overwegende dat verzoeker bij monde van zijn Advocaat ter zitting van de Commissie van Beroep om uitstel verzocht omwille van de afwezigheid wegens ziekte van zijn toenmalige raadsman, Mr. HANEGREEFS (die de dominus litis was), hetgeen hij aantoonde met een medisch attest van 24 september 1994; dat de Commissie van Beroep evenwel heeft vastgesteld dat het verzoekschrift tot beroep tegen de beslissing van de Beperkte Kamer niet gemotiveerd was zoals bepaald door artikel 249, § 1, van voornoemd koninklijk besluit van 9 november 1963; dat de Commissie, luidens het zittingsverslag "(...) geen uitstel (wenste) toe te staan en de zaak (weerhield)", om vervolgens te besluiten tot de onontvankelijkheid van het beroep; dat de Commissie van Beroep zodoende uitspraak heeft gedaan over de ontvankelijkheid, zonder een tegensprekelijk debat te laten plaatsvinden; dat zij aan verzoekers Raadsman de mogelijkheid heeft ontnomen om over de ontvankelijkheid van het hoger beroep te pleiten; dat bovendien de Commissie van Beroep geenszins heeft gemotiveerd waarom niet kon worden ingegaan op de vraag tot uitstel; dat de

Commissie van Beroep derhalve de rechten van verdediging van verzoeker heeft geschonden; dat het middel gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De beslissing van 22 november 1994 van de Nederlandstalige Commissie van beroep, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige controle van het Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering, waarbij het beroep van Francis RAEMAEKERS tegen de beslissing van 5 januari 1994 van de Beperkte Kamer niet ontvanke-lijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2.

Dit arrest zal in de registers van voormelde commissie worden overgeschreven en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van de vernietigde beslissing.

Artikel 3.

De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde Kamer van de Nederlandstalige Commissie van beroep.

Artikel 4.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op achtentwintig juni 1900 negenennegentig, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	D. MOONS,	staatsraad,
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

M.-R. BRACKE.